

**Carolus M. Romanorum Imperator, Et Francorum Rex,
Romano-Catholicus, Libris IV. Explicatus, Et Vindicatus**

Schaten, Nicolaus

Nevhvsii, 1674

Cap. 16. Nota VII. Ecclesiæ Apostolicæ nomen, ex Successione &
Apostolicâ deductum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-99067](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-99067)

Episcopos : Cavendum sanè, inquit, ne per eos, qui varias doctrinas comminiscuntur, in lubricum seducamur, ac potius quoties illi variantibus consilijs circumferuntur, Patrum nostrorum à nobis sententia sunt retinenda. Certa in his regula Vincentij Lerinensis : Eorum duntaxat Patrum sententia conferenda sunt, qui in fide & communione Catholica, sanctè, sapienter, constanter viventes, docentes, & permanentes, vel mori pro Christo fideliter, vel occidi pro Christo meruerunt. Quibus tamen hac lege credendum est ; ut quicquid vel omnes, vel plures, uno eodemque sensu, manifestè, frequenter, perseveranter, velut quâdam consentiente sibi Magistrorum concione firmaverunt, id pro indubitato, certoque habeatur. Rursum : Quisquis in sensu Catholici dogmatis unum aliquid in Christo sentientes contempserit, non hominem contemnit, sed Deum.

CAPUT XVI.

Nota VII. Ecclesia Apostolica nomen ex Successione et Doctrinâ Apostolicâ deductum.

AD Catholicum nomen Concilium Nicænum, & Constantinopolitanum non sine singulari Numinis providentia addiderunt *Apostolicum*, credendamque præscripserunt *Ecclesiam Catholicam & Apostolicam*, uti & Canon Missæ ad initium præferbit *Ecclesiam orare pro Fidei Catholica, & Apostolica cultoribus*. Atque ita Pontifices, Concilia cætera, & SS. Patres compellant. Duo autem cum primis eâ voce designantur : *Apostolica Successio & Doctrina*, quorum neutrum esse potest in hæreticorum Ecclesijs, ideoque hâc notâ, si quâ ullâ, convincuntur non habere veram Ecclesiam.

Ac primò apud Lutheranos non est vera *Successio Apostolica*. Quam in rem id primò etiam statuendum est, Ecclesiam non posse esse sine Pastoribus & Doctoribus. Ephes. 4. *Ipse dedit Pastores & Doctores ad consummationem Sanctorum in adificationem corporis Christi ; Pastores autem*

res autem sunt Episcopi, Act. 20. Spiritus sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei. Idèd Cyprian. epist. 9. lib. 4. Scire debes, Episcopum esse in Ecclesia, & Ecclesiam in Episcopis. Hieron. ad Lucifer. Ecclesia non est, quæ non habet Sacerdotes.

Certum II. illos solos in Ecclesia habitos esse veros Episcopos, qui ab Apostolis per legitimam Successionem & Ordinationem ab Apostolis descenderunt, haud secus, quàm in veteri Lege nemo Pontifex, aut Sacerdos, aut Levita, nisi qui ex tribu Levi per carnalem propagationem descendisset. Hæc causa, cur omnes Patres ad hanc Successionem cum primis in Sede Apostolica appellent. August. Lib. contra epist. Fundament. c. 4. Tenet me in Ecclesia ab ipsa Sede Petri Apostoli, cui pascendas oves suas Dominus commendavit, usque ad presentem Episcopatum successio Sacerdotum. Idem in Psalm. contra partem Donati. Numerate Sacerdotes, vel in ipsa Sede Petri, & in ordine illo Patrum, quis, cui successerit; videte, ipsa est Petra. Tertull. lib. de præscript. Edant heretici origines Ecclesiarum suarum, evolvant ordinem Episcoporum suorum, ita per successionem ab initio decurrentem, ut primus ille Episcopus aliquem ab Apostolis, vel Apostolicis viris habuerit auctorem, & successorem: Hoc enim modo Romanorum Ecclesia Clementem à Petro ordinatum refert. Optatus Milevit. Lib. 2. contra Parnien. postquam omnes Romanos Pontifices, à Petro ad Siricium sui temporis Pontificem, enumerasset: Vos, inquit ad Donatistas, vestra cathedra originem ostendite, qui vobis vultis sanctam Dei Ecclesiam vindicare. Similiter Epiphanius, post enumeratos ordine Romanos Pontifices: Et ne quis, inquit, miretur, quòd tam exactè singula censemus, per hæc enim claritas ostenditur. Hanc ob causam Irenæus quoque Lib. 3. c. 3. tam exactè enumerat Episcopos Romanos à Petro ad Eleutherium, additque per hanc Successionem confundi hæreticos. Hieronym. contra Lucif. illi Ecclesiæ adhærendum docet: Quæ ab Apostolis fundata, usq; ad hanc diem durat. Qualis certè in Germania Trevirensis, Coloniensis & Moguntina, quæ ab Apostolorum discipulis fundatæ. Ad hunc modum Ambrosius in 1. ad Corinth. c. 4. Origines præfat. in Pentateuch. Hilarius Lib. de Synod. Cogitemus Sacerdotes sanctos, quid de nobis erit, qui eò rem deducimus, ut quia illi Episcopi non fuerunt, nec nos simus? Ordinati enim ab his sumus, & eorum sumus successores.

P

Non

Non hîc prætermittendus Carolus M. qui epist. ad Hispaniæ Episcopos profitetur, *se Apostolicæ Sedi totâ mentis intentione, & cordis alacritate conjungi*. Quemadmodum nullus adhuc Regum, & Imperatorum ab illo, qui Pontifices Romanos, ob reverentiam, & *Succeſſionem* in Sede Apostolica sanctius coluerit. Ob id Lib. 5. Capitularium. Tit. 170. *Constat religionem Christianam per successores Apostolorum salubriter administrari*. Et tamen Nifanius jam ante Carolum M. per ducentos annos Antichristi regnum introducit ex Sede Apostolica. Contrâ Carolus M. profitetur in eadem epistola: *Credimus quod Dominus Apostolicus cum sancta Romana Ecclesia, & Episcopis illis quaqua versus commorantibus sentit*. Cui nunc credam? fallaci *heterodoxo* Nifanio, an Carolo M. *Orthodoxo* Imperatori? Quem titulum sepulchro inscriptum legis apud Eginardum. Carolo M. accedit iudicium Episcoporum, præſente Carolo ex Concil. Francofurtensi statim canone 1. profitentium, *se conjungi Apostolicæ auctoritati, cum Episcopis Germaniæ, Galliæ, & Aquitaniæ, & toto Catholicæ pacis Clero*.

Certum est III. ad *Succeſſionem* veram duo reperiri. I. ut is, qui verus Episcopus haberi velit, succedat alicui Apostolo. Quomodo Clemens Petro, & Clementi cæteri Pontifices; & Polycarpus Joanni, cæteri quæ alijs per orbem Apostolis; vel certè succedat illi, quem aliquis Apostolus fecerit Episcopum. Quomodo Ignatius successit Evodio, & Anianus Marco, quos Petrus fecerat Episcopos. Vel demùm si Episcopatus est novus, ut fiat ab eo, qui habet Apostolicam auctoritatem, qui est solus Pontifex Romanus, uti Patres in ea Ecclesia principatum constituunt. Nectamen inde conficitur, Patriarchas, & Metropolitanos aliquando non posse novos Episcopatus erigere, quod S. Athanasium in Oriente, & S. Bonifacium in Germania fecisse constat; modò Sedis Apostolicæ auctoritate & potestate id fiat: ut de Bonifacio planum est ex epistolis Pontificum ad Bonifacium, & Legatis ab eo Romam missis. Quâ super re Othlonus in vita ejus, & Serrarius in historia Moguntina, alijsque Scriptores. Ad hunc modum octo primùm Episcopatus in Saxonia à Carolo conditi, sed Pontificis auctoritate. Ob id Carolus toties Romam profectus, & coram cum Hadriano Pontifice egit, obtulitque S. Petro ad aram Episcopatum primum Osnabrugensem, ac deinde cæteros Episcopatus à se conditos. Quam in rem Carolus M.

quoque

quoque apud se habuit Legatos Pontificis, eâque Pontificum auctoritate pars Episcopatum Saxonie Moguntino, pars Colonienſi Metropolitanano attributa, uti id planius in Annalibus nostris referemus. Nec aliter per Galliam, Britanniam, Germaniam, Daniam, Sueciam, Poloniam, Episcopatus instituti, aut Episcopi impositi, quàm auctoritate summi Pontificis, ut historia omnium temporum nos docebunt. Non aliter novi per Belgium Episcopatus à Philippo II. Hispaniarum Rege instituti, quam Pauli III. Pontificis auctoritate. Et ratio est, quòd potestas jurisdictionis Episcoporum, quâ Ecclesiam regunt, à Sede Apostolica communicetur, sine qua nemo verus Episcopus constituitur. Hic enim Hierarchiæ ordo.

Alterum in *Successione* Episcoporum est *Ordinatio*, ad quam requiritur, ut qui fit Episcopus, ordinetur à tribus Episcopis, qui & ipsi ab alijs sint ordinati, & illi ab alijs, donec ad Apostolos veniatur. Id clarum est ex Canone I. Apostolorum, quo præcipitur; ut Episcopus ordinetur à duobus vel tribus Episcopis, adsintque tres Episcopi ad consecrationem, vel duo præter principalem consecrantem. Idem in Concilio Nicæno I. Idem in Carth. 4. c. 2. præscribitur. Eò S. Clemens dixit requiri tres, aut saltem duos, & Anacletus, qui tempore S. Petri vixit, testatur Episcopum à tribus ordinari debere, quemadmodum S. Jacobus Frater Domini à Petro, Jacobo, & Joanne ordinatus fuerat. Damasus Papa Chorepiscopos abiecit, quòd à tribus Episcopis ordinati non essent, epist. 4. Ita Arelatenſe I. c. 1. Arausicanum I. c. 21. Atque hoc illud est quod Apostolus docet, I. ad Timoth. 4. *Noli negligere gratiam, quæ in te est, quæ data est tibi per Prophetiam, cum impositione manuum Presbyterij.* Vt Bellarm. Cornel. à Lapide, ac cæteri interpretes exponunt. Nec dubium facit Bellarminus, quin ordinariè tres requirantur, nisi fortè ex dispensatione cum uno ordinante assistant Abbates, qui vicem Episcoporum gerant, uti ob raritatem Episcoporum subinde fieri solet. Inauditum verò Episcopum à simplici Sacerdote ordinari.

Ex his igitur Bellarminus dicit insolubile argumentum confici hoc modo: Ecclesia vera non potest esse sine Episcopis; apud Lutheranos non sunt Episcopi: ergo apud Lutheranos non est vera Ecclesia. Major evidens est. minor itidem: ubi enim non est *Successio* cum potestate *Jurisdictionis* & *Ordinis*, ibi non sunt veri Episcopi; Neutrum apud Lutheranos

ranos est: ergò. Non potestas *Jurisdictionis* Episcopalis, quam à nullo unquam Pontifice vel Archiepiscopo accepit Lutherus; non *Ordinationis*, quia Lutherus nec à tribus Episcopis ordinatus est, nec ab uno Episcopo per dispensationem, ut ipsimet fatentur Lutherani. Eadem est ratio in Calvino, qui se Genevensem; in Zwinglio, qui se Tigurinū; in Oecolampadio, qui se Basiliensem Episcopum tulit: uti Lutherus Wittenbergensis Episcopus haberi voluit. Verè de his Cyprianus lib. de simpl. Præl. *¶ sunt, qui se ultro apud temerarios convenas sine divina dispositione præficiunt, qui se præpositos sine ulla ordinationis lege constituunt, qui nemine Episcopatum dante Episcopi sibi nomen assument.*

Insolens hîc Nifanius est Scriptor adversus Catholicos. Verùm ad illud insolubile Bellarmini argumentum adeò nihil reponit, ut ne attingat quidem. Idem omnium Catholicorum de vobis est judicium, quo conficitur vestram Ecclesiam haud secùs, quàm aliorum hæreticorum miserrimo in statu versari, quæ nec Episcopos, nec Sacerdotes habeat, & quod consequens inde est, nulla præter baptismum Sacramenta: eaque, quæ à Sacerdotio pendent salutis subsidia, populo subtracta esse. Quæ nulla major fraus, & impostura excogitari potest, nec alij magis in culpa, quàm vos prædicantes, qui pro veris Christi ministris, vos falsos plebi obtruditis, & *veritatem Dei in injustitia detinetis.* Id cum ex adductis testimonijs, tum ex praxi totius Ecclesiæ Catholicæ discere poteratis: Vbi enim ante Lutherum auditum ullibi per tot sæcula, Episcopos, & Sacerdotes aliter, quàm ab Episcopis ordinari & consecrari? Ac ne Caroli M. testimonium hîc desideres, Capitularium Libro 7. Tit. 74. legis: *Si necessitas fuerit, tres Episcopi, in quocunque loco sint, Archiepiscopi præcepto, ordinare possunt Episcopum.* Neque in hac re Lege opus erat, cum nemini, ut secùs faceret, ne in mentem quidem venire poterat; quando ex Majorum traditione, & omnium sæculorum usu, Episcopi, & Sacerdotes ab Episcopis tum ordinabantur. Recole, ut S. Willibrordus Romæ à Sergio Pontifice, Bonifacius à Gregorio Pontifice, Suibertus in Anglia, alij Apostolici viri, alibi consecrati Episcopi ab Episcopis sint. Recole omnes Episcopos, quos Carolus M. Saxoniam imposuit, ullumne reperies Episcopum, qui non ab Episcopis sit consecratus? Lutherus quidem Catholico ritu Sacerdos consecratus, sed Episcopus nunquam fuit: hinc abrupta est in eo, de qua agimus, *Succes-*
sio.

fo: & inanis vestra est Ecclesia sine potestate Ordinis & Jurisdictionis sacrae, miseriorque est, quàm Synagoga, quæ licet typicum sortita sacerdotium, veros tamen Pontifices, & Sacerdotum Principes, & Sacerdotes habuit. Ad eò supra illos ad egea & vacua elementa redijstis.

Quid Nifanius ad hæc? *Papista*, inquit, *perpetuo in ore habent Successionem, eamque notam Ecclesie sue constituunt: sed Lutherani, quia verbum Dei unicam & perpetuam constituunt Ecclesie sue notam, non possunt adigi ad hanc decisionem questionis: prorsus ut supra de Antiquitatis Nota dixit. Nempè, quia nihil respondere potuit Nifanius, rursus forum declinare maluit. Expectabant Catholici, ut successionem Lutheri probaret, qui se & Episcopum Wittenbergensem, & instauratorem collapsæ Ecclesiæ tulit. Quid tu ad hæc Nifani? Dicis I. Non teneri vos ad Successionem vestram probandam. Quare ergò Patres omnes contra hæreticos ad eam provocant, & cum primis ad Sedem Apostolicam, quam vos Antichristi Sedem persuadetis populo?*

II. Dicis: Argumentum à *perpetua Successione* deductum, non esse *infallibile* requisitum Ecclesiæ. Dicis miser, sed minimè probas. Quin Bellarminus ex eo insolubile proponit argumentum: hoc tu dissolvere ostentator, & populo explicare debebas, quem hîc more tuo anilibus nugamentis, fallacijsque fascinas. Tolerandus esses, si quæsis- ses, num evidens esset illud Bellarmini signum? Certè apud eos, apud quos non est *Successio*, uti apud vòs non esse ostendimus, evidens est signum, & infallibile argumentum. Aliud proinde est apud illos, apud quos *Successio* aliquamdiu locum habuit; quales præci quidam hæretici, apud quos Episcopi, in Catholica Ecclesia ordinati erant, sed desciverant ad hæreticos. Quare Tertullianus, ut suprâ relatum, contra hos ad *Doctrinam Apostolicam* appellandum censuit. Quod argumentum, præter complures Theologos tractatum reperies apud Fr. Amicum, in Disput. de Sacramento Ordinis. Eò jam miserabilior est vestra Lutherana Ecclesia, in qua nec *Successio* Apostolica Episcoporum & Sacerdotum est, nec *Apostolica Doctrina*.

Interim dicis III. Apud vos esse Apostolicam doctrinam, idèdque Apostolicam successionem. Hoc commune est dictum inter vos, quo populum decipitis. Id nunc unico argumento ostendam esse falsum.

Apud quos non est *Apostolica Successio* Episcoporum & Sacerdotum, apud eos non potest esse *Apostolica Doctrina*;

Atqui apud Lutheranos non est *Apostolica Successio* Episcoporum & Sacerdotum: ergo nec *Apostolica doctrina*.

Minor jam est probata tibi. Major de qua hic agitur, æque certa est: quia *Doctrina Apostolica* divulgari & doceri non potest sine Pastoribus, qui sunt Episcopi, & Sacerdotes. Idè Christus dedit Pastores & Doctores, ad consummationem Sanctorum, in opus ministerij, in edificationem corporis Christi. Ephes. 4. *Qui vos audit, me audit.* Luc. 10. v. 16. Non enim in aëre pendet doctrina, nec per ventum afflatur. Hinc cum in sola Ecclesia Catholica sit perpetua & *Apostolica Successio*, in eadem quoque est illa consanguinitas & perpetuitas, & quod caput est, *infallibilitas Apostolica Doctrina*: Hæc enim uno nexu, & indissolubili vinculo inter se coherent. Secus est apud hæreticos. Idcirco Apostolus dixit: *Circumferuntur omni vento doctrina*. Frustra igitur hæretici à *Successione personali*, refugiant ad *Doctrina Successionem*, quæ solum apud Catholicos est: quemadmodum Augustinus Lib. 28. contra Faustum c. 2. dixit: *Illud Evangelium est retinendum, quod non interrupta serie temporum, Ecclesia certâ connexionis successionem, usque ad tempora ista perduxit*. Sic præter cæteros Patres Origines præf. in Pentateuch. *Servetur Ecclesiastica prædicatio, per successionis ordinem ab Apostolis tradita, & usque ad præsens in Ecclesijs permanens: illa sola credenda est veritas, quæ in nullo discordat ab Ecclesiastica traditione*. Ex hac traditione non modò Apostolica Doctrina, sed etiam Scriptura petenda est, ut eruditè ostendit Suarez Lib. 1. defens. Cath. c. 16. Hæc generatim à nobis ratio exposita est: cæterum, quomodo in particulari, V. G. in sacrificio missæ, in Sacramentis, in communione sub una specie, in cultu Sanctorum, in oratione pro defunctis, in justificatione, in merito bonorum operum, in cælibatu Sacerdotum, cæterisque à Nifanio adductis, Catholica Ecclesia conspiret cum Apostolica quinque primorum sæculorum doctrinâ, deinceps singulatim ostendetur. Nunc tantummodò Carolum. M. audi, Capitularium Lib. 5. cap. 170. *Constat religionem per successores Apostolorum salubriter administrari: ideo eos honorandos, eosque audiendos esse mandat; ergò Caroli judicio Successio Episcoporum ad sua usque tempora continuata fuit*. Secus quàm Nifanius docet, jam tum Caroli ævo Pontifices in sede Antichristi consedisse,

Vnum

Vnum hîc demirari satis non licet. Quærimus à Lutheranis an sint *Catholici*? Respondent se non esse *Romano-Catholicos*, sed *Apostolico-Catholicos*, cùm tamen Apostolica Sedes & Fides, eadem sit cum Romana Sede & Fide, nisi nos SS. Patres, & omnis antiquitas fallat. Adhæc omnes *Apostolici* viri, qui Saxoniam à gentilismo converterunt ad Christi fidem, fuerunt simul *Romano-Catholici*; ergò si *Apostolico-Catholici* sint Lutherani, etiam *Romano-Catholici* esse debent, aut certè fateri, se tam à *Romanâ*, quàm *Apostolicâ* fide descivisse ad hæresin.

C A P V T X V I I.

Nota VIII. Ecclesiæ, Gloria Miraculorum.

INter cæteras Ecclesiæ Catholicæ *Notas*, ac proprietates, quibus illa à Paganis, Judæis, Mahometanis, & hæreticis distinguitur, ponunt *Catholici Miracula*. Hanc notam cum multis impugnet adversarius, tum primùm ex libris Carolinis. Verùm cùm libri illi quatuor de imaginibus sint Pseudo-Carolini libri, & hæreticorum fœtus, ut pòst commonstrabo; frustra hîc adversarius ex falsa hypothese agit, neque enim Carolus M. tam insanus fuit, ut negaret *Miracula* esse *Notam Ecclesiæ*, neq; libris illis de imaginibus *Miracula* absolutè negari dixeris, sed illa tantummodo, quæ pro cultu imaginum adferebantur in Concilio Nicæno II. ut citato à te, lib. 3. cap. 23. loco, clarum est.

Manet interim inconcussa veritas Catholicorum, doctrinam videlicet Catholicæ Ecclesiæ evidenter credibilem, *Gloria Miraculorum* reddi. Quare illa Fides & Religio est præferenda alijs, ac jure meritissimo amplectenda, quæ *Miraculis* obsignata, & confirmata est à Deo; At sola hæc Catholica Fides, & Religio miraculis à Deo confirmata est: Ergo. Major est certanum ut Chrysostomus dixit Hom. 14. in Matth. *Miracula sunt pignus quoddam omnipotentie Dei, & proprium ejus opus*, qui juxta illud psalmi: *Facit mirabilia solus*. Quemadmodum de ratione *Miraculi* est, ut sit opus extraordinarium, & rarum, præter legem Dei ordina-